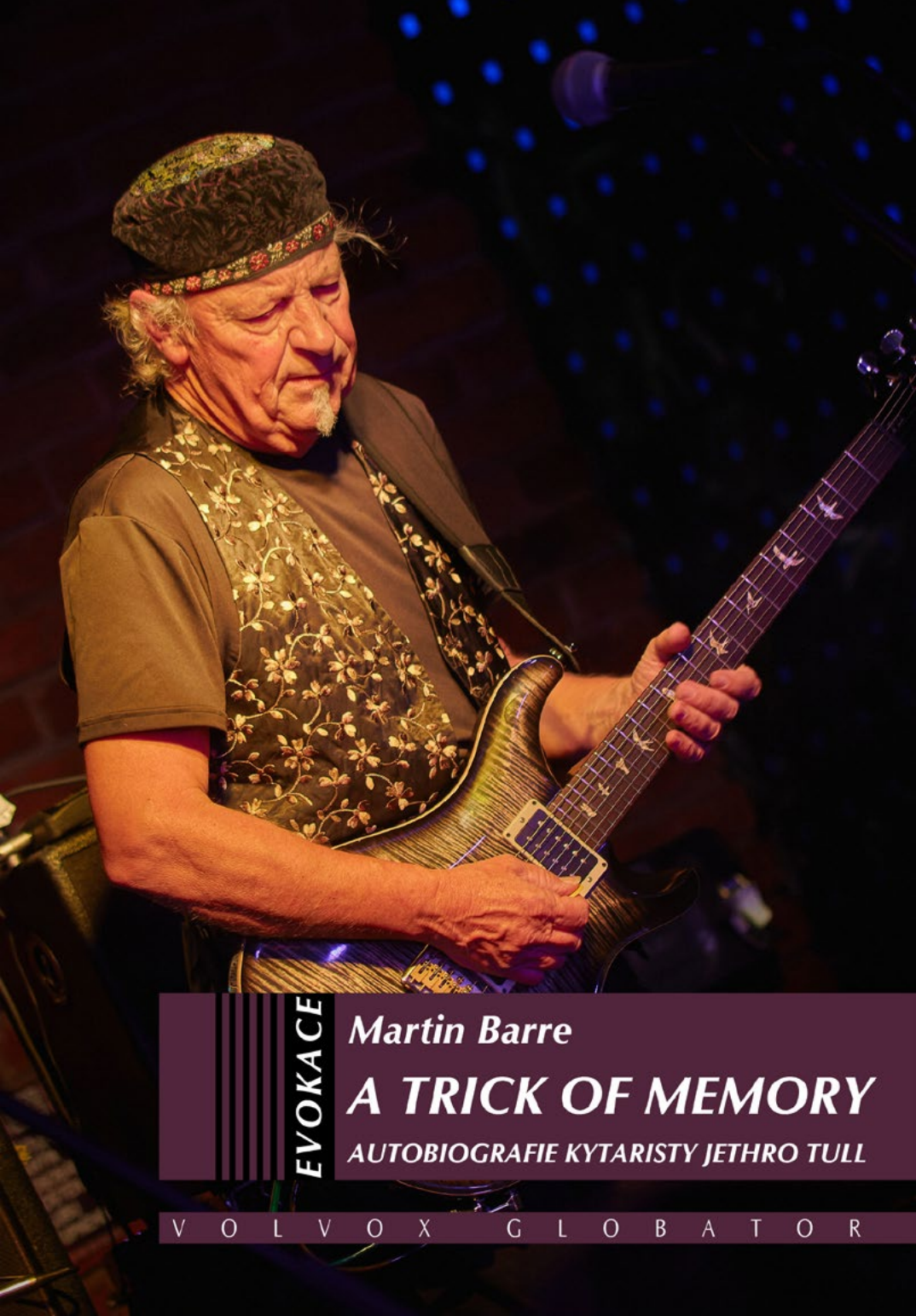

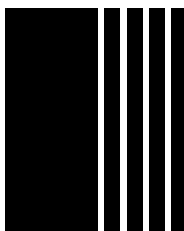
EVOKACE

Martin Barre

A TRICK OF MEMORY

AUTOBIOGRAFIE KYTARISTY JETHRO TULL

V O L V O X G L O B A T O R

EVOKACE

Martin Barre

A TRICK OF MEMORY

AUTOBIOGRAFIE KYTARISTY JETHRO TULL

Martin Barre

A Trick of Memory: The Autobiography of Jethro Tull's Guitarist

Copyright © Martin Barre, 2025

Translation © Vladimír Řepík, 2025

ISBN 978-80-7511-847-9

ISBN 978-80-7511-848-6 (epub)

ISBN 978-80-7511-849-3 (pdf)

Věnováno Julii

PROLOG

Martin Lancelot Barre se narodil a vyrůstal v Birminghamu, druhém největším městě Spojeného království. Zatímco většina hudební historie 60. let byla soustředěna do Liverpoolu a do Londýna a objevovala takové skupiny, jako byli Beatles, The Who a The Kinks, na lokálních hudebních scénách po celé zemi působilo mnoho dalších začínajících a amatérských kapel. Je pozoruhodné, že Birmingham po většinu tohoto desetiletí podporoval živou, inovativní a rozšiřující se hudební komunitu, která později přinesla znamenité celosvětově uznávané kapely a řadu talentovaných hudebníků.

V 50. a 60. letech se hudební scéna v Birminghamu stala tavicím kotlem progresivní kreativity, charakterizovaným bohatou rozmanitostí žánrů a stylů. Příchod rock 'n' rollu do Británie měl silné kořeny v jazzu, žánru, který díky otcově vášni pro tuto hudbu ovlivnil i mladého Martina Barreho.

Birminghamská hudební scéna, na které dominoval především jazz, skiffle a první náznaky nového zvuku rock 'n' rollu, byla domovem několika známých jazzových klubů, jako například Town Hall a West End Ballroom. Tyto kluby hostily jak domácí, tak zahraniční umělce a byly středobodem kulturního života města, poskytujícím základnu místním i hostujícím hudebníkům.

V té době byl v Birminghamu významný také styl skiffle, tedy směs folku, jazzu a blues. Svým duchem „udělej si sám“ inspiroval mnoho mladých hudebníků ve městě k tomu, aby se chopili nástrojů a založili kapelu, i když měli jen zanedbatelné hudební vzdělání.

Takový přerod byl zřejmý u raných místních kapel jako třeba Rockin' Berries, kteří od skiffle přešli k rock 'n' rollu. Jejich úspěch byl příznačný pro posun v britské hudbě obecně – rock 'n' roll začal zapouštět kořeny po celé zemi.

Na počátku 60. let se Birmingham stal živým centrem rocku, blues a scény mods, a to pod vlivem amerického R & B, ska a bluebeatu. Hudební scéna ve městě začala být postupně dynamičtější a dala vzniknout místně i mezinárodně uznávaným kapelám, které pak utvářely žánry jako beat, progresivní rock a heavy metal.

Druhá polovina 60. let byla ve znamení vzestupu britského blues, jehož centrem byl právě Birmingham. V čele tohoto hnutí stály kapely jako Spencer Davis Group a Moody Blues – čerpaly z amerických bluesových tradic, přičemž do své hudby vnášely výrazný britský styl. První z nich, ve které působil mladý Steve Winwood, dosáhla úspěchu s hity jako „Keep On Running“ a „Gimme Some Lovin“, které se dnes považují za typické pro britský R&B zvuk té doby. Moody Blues pak byli se svým orchestrálním albem *Days of Future Passed* z roku 1967 průkopníky progresivního rocku.

Birmingham hrál v tomto období rovněž klíčovou roli v subkulturně mods. Ta se vyznačovala výraznou módou, skútry a láskou k R & B, soulu a beatové hudbě. Ústředními sestavami této scény byly kapely jako Applejacks – s basistkou Megan Davies, což bylo v té době unikátní – a také Move. Ke konci desetiletí byl Birmingham svědkem zrodu nového žánru, který ovládl globální hudební scénu, heavy metalu. Tento temnější hudební směr vznikl v průmyslovém srdci města s drsným městským prostředím a dělnickým étosem, což ovlivnilo zvuk a zaměření raných metalových kapel.

Black Sabbath, založení v roce 1968, definovali tento žánr temnými tématy, kytarovými riffy Tonyho Iommiho a naléhavým zpěvem Ozzyho Osbourne. To je odlišovalo od ostatních současníků. Písně jako „Paranoid“ a „Iron Man“ se staly hymnami nového hudebního hnutí a úspěch Black Sabbath pomohl upevnit reputaci Birminghamu jako kolébky heavy metalu. Brzy nato přišli Judas Priest, kteří postavení města jako rodiště heavy metalu ještě upevnili. Birminghamská hudební scéna 50. a 60. let, charakteristická svou rozmanitostí a inovativností, představovala pro Martina Barra a jeho rozvoj úrodnou půdu. Od jazzu a skiffle přes blues a rock až po počátky

heavy metalu – ve městě se dařilo široké škále hudebních stylů, které odrážely živou kulturu dělnické třídy a otevřenost vůči novým vlivům.

Inspirován místními kapelami se Martin ponořil do scény, vystupoval s různými skupinami, koncertoval po Evropě a zdokonaloval svůj um, až dosáhl mezinárodního věhlasu. Od svých počátků po celosvětový úspěch s Jethro Tull a později jako sólový umělec prošel Martin Barre cestou, která má hluboké kořeny v živém hudebním dědictví Birminghamu.

Mám to štěstí, že Martina již několik let osobně znám. Kromě výjimečných hudebních schopností kytaristy Tull a sólového interpreta je také mužem mnoha talentů a zájmů – k těm patří auta, fotoaparáty, plachtění, běh a další sporty. Je to dobrý přítel a skromný a moudrý člověk. On a jeho žena Julie jsou prostě milí, srdeční lidé, kteří obohacují životy lidí kolem sebe. Toto je příběh Martinovy cesty jeho vlastními slovy.

Pat Kent, 2025

ČÁST PRVNÍ

Raná léta

Rodina

Narodil jsem se 17. listopadu 1946 v Kings Heath v Birminghamu. Mám za to, že jsem byl válečné dítě, děcko z baby boomu, které se narodilo manželům oslavujícím konec druhé světové války.

Moji rodiče, Lancelot a Evelyn, měli štěstí, že přežili válečné bombardování – do zahrady u domu, kde žila většina mé rodiny, dopadla velká zápalná bomba, ale jako zázrakem nevybuchla. Dům v Birminghamu jsme sdíleli s některými dalšími členy rodiny, s tetou a strýcí. Jako většina lidí, kteří přežili válečné zkušenosti, o válce nikdy nemluvili, takže o tomhle období jejich života vím jen málo. Jisté je, že mou větev rodokmenu zachránila nefunkční rozbuška na bombě – jinak by kniha na tomto místě skončila.

Sestra Jeanne byla o tři roky starší než já. Většinu raného dětství jsme strávili hádkami a rvačkami, jak je to u malých sourozenců běžné. Dnes jsme si velmi blízcí a žijeme v jižním Devonu necelých osm kilometrů od sebe. Co nás tehdy spojovalo, byla naše láska k hudbě, i když ona měla ráda hlavně folk. Brávala mě na různé koncerty, včetně Earlswood Jazz Festivalu, kde jsme celé hodiny seděli se zklíženými nohama a poslouchali Ackera Bilka, Chrise Barbera, Temperance Seven a Kennyho Balla. Vůbec se mi to nelíbilo, nejspíš

proto, že tam nebyli žádní kytaristé. Naštěstí Jeanne ztratila zájem o tradiční jazz a založila vlastní skupinu. Nedávno jsem našel její nahrávku na kazetě a dal ji všem členům rodiny na cedéčku k Vánocům. Byl jsem velmi příjemně překvapen, jaký měla sestra hlas a jak dobrá byla její kapela. Vyrůstali jsme v pohodlném dvojdomě v Sarehole Road v Hall Green. Můj otec a jeho bratr Marius původně spoluvlastnili společnost Barre and Sons, železářskou firmu vyrábějící matice, šrouby a podložky, kterou založil jejich otec. Můj dědeček, také Marius, byl Francouz a hrál první housle v jakémsi pařížském orchestru. Své hudební nadání si financoval také tím, že byl kuchařem, ale později se přestěhoval do Londýna. Byl dvakrát ženatý, a když jsem ho poznal, žil s tetou Violet, přísně vypadající matronou; on sám byl naopak vřelý a laskavý. Když moje dcera bádala po našem rodokmenu, objevila další rodinu Barreových žijící v Londýně, s domem, dětmi, kočkami a psy, jenom míli od domu, který jsem znal já. Další pátrání jsem zastavil, nechtěl jsem vědět, která z jeho dvou rodin byla ta nemanželská!

Všechny další tety a strýcové bydleli ve Walmsley nedaleko Birminghamu blízko sebe. Byla to ta nejroztomilejší rodina, jakou si člověk mohl přát. Tři páry strýců a tet, kteří nikdy neměli děti, takže mě a sestru velice rozmazlovali. Všichni byli neuvěřitelně milí a neustále veselí. Dnes by člověk řekl, že byli starosvětští, i když i oni měli pár kostlivců ve skříni.

Strýc Jack, manžel tety Phyllis, byl vězeňským dozorcem, a pokaždé, když jsme je navštívili, mě vzal metrem do Londýna. Byl jsem vždycky nadšený, že jsem v Londýně, a cesta metrem byla vrcholem mého dětství. Birmingham působil v porovnání s Londýnem nudně. Strýc byl velmi zábavný, i přes své zaměstnání, které muselo být docela stresující. Později jsme zjistili, že měl za války jistý poměr, který skončil těhotenstvím.

Strýc Norman s tetou Stellou byli úžasní. Strýc bojoval ve válce u Monte Cassina a krveprolití, které viděl, ho tak znechutilo, že spolu s dalšími vojáky hodili zbraně do řeky a odešli z Itálie na sever.

Mamka a taťka, Evelyn Ester a Lancelot Edgar

Svatba mých rodičů

Já jako dítě

Já s mamkou

Na školním lyžařáku v Itálii v roce 1960. Moje lyže patří do muzea. Teď jezdím na snowboardu, a neuctivě mi říkají „děda na prkně“!

Se sestrou

Sportovní den na základce Yarwood Primary School – já druhý zleva

Tátovi sourozenci, zleva doprava: Cyril, Gladys, Lancelot, Phyllis, Stella a Marius

O tomhle mi vyprávěl jen jednou. Vrátil se pak prý ke své roli pečovatele o Stellu, úžasnou tetu s obdivuhodnou inteligencí.

Ve Wrens Park Avenue o dvě čísla dál bydlela teta Gladys se strýcem Jackem (ale nejsou to příbuzní). Gladysin manžel, který již před lety zemřel, musel být velmi úspěšným podnikatelem; na nádherný vůz Armstrong Siddeley Sapphire, který stál v garáži v bezvadném stavu, jsme se směli dívat zvenčí, ale ne si sedat dovnitř.

Strýc Jim a teta Florrie, mámina starší sestra, bydleli v Erdingtonu, oblasti proslulé rvačkami a vůbec problémy s teenagery. Jim byl za války v Egyptě a po celý život pak pracoval jako účetní.

Jen strýc Cyril žil na severu a měl pověst černé ovce rodiny, o které se nemluvalo. Netuším, proč mu ten titul přisoudili; jednou jsem ho potkal a připadal mi naopak ohromný.

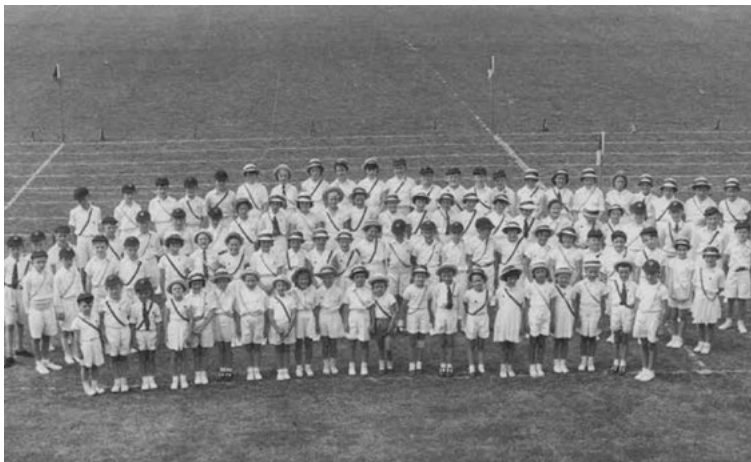
Marius, můj francouzský děda,
se svými houslemi

Babička s můj tatůkou, asi rok 1914

Bratr mého otce Marius se s manželkou Betty rozvedl, což je další rodinná záhada. Mrzelo mě, že se o rodinné historii mluví tak málo.

Rodiče mé matky pocházeli z Black Country, z regionu Midlands ve Velké Británii. Matka si byla velice blízká s babičkou, která zemřela v mladém věku na tuberkulózu. Tehdy ta nemoc postihla mnoho lidí. Děda nebyl k mé matce moc vlídný. Za první světové války sloužil v zákopech a podle všeho ho to hodně poznamenalo. Matka mi vyprávěla, že při národní hymně v kině odmítal vstát; mám za to, že jeho trauma bylo mnohem hlubší, než mnozí tušili. Setkal jsem se s ním jen jednou nebo dvakrát a zdálo se mi, že ho nijak nezajímám. Pracoval jako hutník, což byla těžká a špinavá práce; formoval ho tvrdý život. Maminka to měla doma těžké, jí a její starší sestře, tetě Florrie, nedovoloval, aby chodily tancovat, ale ona se stejně většinou dokázala z domu vyplížit.

Najdete mě na školní fotografii?

Patrně jedinkrát, kdy jsem seděl na koni!

Náš obchod

První kytara

Birmingham byl v 50. letech městem kouře a oceli, místem, kde rytmus každodenního života udávaly tovární sirény. Válka tu zanechala jizvy, které byly patrné na vybombardovaných budovách. Stály jako vylámané zuby mezi řadami domů z červených cihel, ale ve vzduchu už byla cítit neklidná energie. Děti si vystačily s tím, co měly, a hrály si na bombami poničených parcelách a v troskách domů. Městu vládl těžký průmysl, ale pro mnoho dětí včetně mě nespočívala ta pravá budoucnost v životě stráveném v továrně; toužili jsme po úniku skrze rozmáhající se hudební scénu.

Díky otcově lásce k jazzu byl náš dům naplněn zvukem jeho oblíbených desek. Praskání vinylu, hladké linky sólových partů saxofonu, složité rytmy kytary, které mě nutily poslouchat stále pozorněji – to byla moje první ochutnávka kouzla hudby. Ale až když mě sestra vzala na můj první živý koncert, zažil jsem opravdovou sílu a vzrušení z živé hudby.

Týden předtím mi vyprávěla o místním klubu pro mládež, Shirley Annexe Youth Club: „Je to úžasné, hrají tam kapely, myslím, že by se ti to líbilo, příště bys měl jít se mnou.“

Nakonec jsem souhlasil, že s ní půjdu; nemohl jsem uvěřit tomu, co jsem viděl, a zvuku té hudby. V sále bylo cítit napětí z očekávání publika, světla se ztlumila a pak zazněly první akordy, hlasité, syrové, živé. Bylo to, jako by ve mně někdo přepnul vypínač. Od té chvíle jsem zbožňoval kapely.

Moje sestra Jeanne mě tvrdě šťouchla do žeber. „Slintáš! Vypadáš hloupě!“

Zíral jsem na ni, stále uchvácen hudbou. Kapela byla z Birminghamu, Mike Sheridan and the Nightriders.

Nejvíce vynikal kytarista; hrál na krvavě rudého Gibsona 335 stereo, čelo mu zdobil vyčesaný kohout – účes tehdejších teddy boys ve stylu rockabilly, při hraní kouřil, a před pódiem se houfovaly holky.

Byl to absolutně největší frajer, jakého jsem kdy viděl!

Moje první kytara s popruhem a moje první desky a noty

Býval jsem plaché dítě a najednou jsem našel svou cestu. Měl jsem pusu dokořán úžasem a ano, fakt jsem slintal!

Tohle byl můj osud, můj okamžik prozření. Objevil jsem únik z podělaných hodin latiny a chemie a z bezduché gymnaziální disciplíny. Neřekl bych, že jsem už tehdy viděl jasnou cestu k hudební budoucnosti. Byla to spíš záliba, která mě osvobodila z té zatracené kůže školáka. Bez ohledu na řadu příšerných vysvědčení a chabých výsledků se u mě vyvinula chuť poslouchat kapely. The Shadows (naučil jsem se všechny instrumentální skladby, které vyšly); The Ventures; Johnnyho Kidda & the Pirates; Gene Vincenta; a Buddy Hollyho. V místním obchodě s deskami jsem pokaždé dychtil po nejnovějších amerických vinylech.

Trávil jsem hodiny tím, že jsem se snažil přijít na kloub kytarovým partům. Nebyl nikdo, kdo by mě učil nebo mi to vysvětlil, ale úplně mě to pohltilo. Bůh žehnej mámě a tátovi. Zaplatili mi první kytaru, Dallas Tuxedo, a první zesilovač, Watkins Dominator. Dali mi tak svobodu, a já si mohl dopřát, po čem jsem toužil.

Moje starší sestra Jeanne už měla na přelomu 50. a 60. let náskok, hudba a zájmy teenagerů se tehdy měnily rychleji, než většina rodičů dokázala pochytit.

Jeanne měla kluky, tančila na rockovou hudbu, kupovala LP desky (samozřejmě vinylové!), chodila do klubů a mým mladistvým vědátorským zanícením pohrdala. Tříletý věkový rozdíl představoval z hlediska společenského života vlastně celý život. V Solihullu, městečku poblíž Birminghamu, se nacházel Shirley Annexe Youth Club. Klub měl větší význam, než se může zdát; byl součástí birminghamského koncertního okruhu a místem vystoupení mnoha začínajících birminghamských beatových kapel. Poskytoval pravidelné útočiště kapelám, jako byli Sundowners, a přitahoval také mnoho dalších známých místních skupin, včetně výše zmíněného Mika Sheridana and the Nightriders a Dennyho Laina and the Diplomats. Denny se později připojil k Moody Blues a poté k Wings Paula McCartneyho. Mike Sheridan and the Nightriders si v okolí Birminghamu brzy vybudovali reputaci jako jedna z nejúspěšnějších kapel na scéně a pokračovali v nahrávání v Abbey Road Studios. Když kapelu opustil Alan Johnson, kytarista s vyčesaným kohoutem, přitáhli do souboru dva kytaristy, kteří později díky vlně zájmu o kapely z Birminghamu dosáhli obrovského komerčního úspěchu: Roye Wooda a Jeffa Lynna.

Hudba, kterou mi sestra toho večera v mládežnickém klubu ukázala, mi dala naději, že moje pubertální utrpení může skončit. Byl jsem strašně plachý a naivní. Moje představa dobrodružství spočívala v pozorování vlaků – tedy zábavě podobné sbírání známek, která byla v 50. letech součástí rituálu dospívání každého jinocha. S kamarádem Davem Adamsem jsme na kole jezdili na místní nádraží

a odvážně pokládali na koleje jednopencové mince, abychom pak sledovali, jak se rozplácnou pod koly ohromných parních lokomotiv Great Western Railway třídy Castle, Hall, King a Grange. Většina z těch mašin byla v provozu už před druhou světovou válkou. I dál ale burácely naším krajem a při průjezdu chrlily oblaka šedočerného kouře. Blízkost vlaků vyvolávala romantické představy, i když pro nás to v zásadě byla jen záminka, jak se dostat z domu. Teď, když se s odstupem času dívám na ty zážitky zpětně, mohl bych domýšlivě tvrdit, že možná už tehdy byly projevem touhy cestovat a zažívat dobrodružství, dostat se pryč z Birminghamu – ale tak to nebylo.

Když jsem ten večer viděl Mika Sheridana a Nightriders, zejména hlavního kytaristu Alana „Big Ala“ Johnsona, který měl podle všeho méně atraktivní zaměstnání jako manažer v krejčovství Burton's na Corporation Street v Birminghamu, vydal jsem se na cestu, která mé výlety za vlaky nahradila láskou k hudbě, kytáře a živému hraní.

Sen o pódiu

Birmingham se měnil. Zájem o rock 'n' roll sílil; ten se šířil na nočních vlnách rádia Luxembourg a také s rostoucím počtem pirátských rozhlasových stanic podél pobřeží Spojeného království. Místní hospody a kluby se plnily děcky jako já, která toužila po změně, po něčem, co má velkou jiskru. Prošel jsem občas kolem Whiskey a Go-Go nebo nakoukl do hospody a slyšel kvílení bluesové kytary a rytmus backbeatu, stále častější přítomnost kapel hrajících popové hity – a já věděl, že taky chci být tam nahoře, nejen poslouchat, ale sám hrát.

Bylo to v prvních poválečných letech a myslím, že jsme všichni začínali upírat zrak dál než jen na rozbombardované trosky našich životů. To vedlo spoustu lidí k hledání něčeho jiného, něčeho exotičtějšího, nevím, jak to líp vyjádřit. Mods měli své skútry, rockeři své motocykly, a města po celé zemi začala pulzovat novým druhem

rebelie nás teenagerů. Já jsem vkládal své naděje do kytary, přidal se ke kapele a začal hrát.

Trávil jsem celé hodiny cvičením (a stále to dělám!), snažil se přenést zvuky z hlavy do rukou a snil o dni, kdy vstoupím na pódium a budu hrát svou vlastní hudbu.

Obchod v Shirley

Sestra i já jsme chodili na základní školu Yarwood v Hall Green. Byla to velmi strohá a zastaralá instituce. Uprostřed budovy stála obrovská, v zimě žhnoucí, kamna na uhlí. Paní Suttonová, ředitelka školy, měla nadlidskou postavu a všichni jsme se jí strašně báli. Nenáviděli jsme všechny předměty kromě francouzštiny, ale to jen kvůli krásné usměvavé Pařížance, která nás učila. Na základní škole se nic moc nedělo. Jediné, na co si vzpomínám, je, že jsem se postavil známému školnímu tyranovi a dal mu pěstí do nosu. Tím jsem ho na hřišti sesadil z trůnu.

Škola byla na tu dobu velmi středostavovská. Byla soukromá, i když ne příliš honosná, a rodiče dělali všechno pro to, abychom tam se sestrou mohli zůstat.

Aniž jsem o tom věděl, otcova továrna se potýkala s finančními problémy. Občas jsme tam chodili na návštěvu, s úžasem zírali a byli ohlušeni bludištěm řemenů, které se křížovaly po celé budově a poháněly stroje.

Táta (stejně jako já) miloval auta a na naší příjezdové cestě se pravidelně objevovalo nějaké nové, od Morrisa Minora, přes Jowett Javelin až po Triumph Mayflower. Nakonec kvůli nedostatku peněz koupil dodávku bez oken. Tu jsme neměli rádi. Díky autům jsme ale jezdili každý rok na dovolenou. Obvykle jsme mířili do Cornwallu nebo do Tenby ve Walesu.

Mám za to, že táta měl nové auto každé dva roky, a myslím, že tuhle vášeň přenesl i na mě. Od počátku své kariéry v Tull jsem si

V kostele Hall Green Church. Byl jsem vedoucím zpěvákem sboru a zpíval jsem sólo „Oh, for the wings of a dove“ („Ach, pro křídla holubice“).

pořídil řadu krásných aut, která jsem si mohl dovolit – MGB, mercedes, porsche a dokonce i bentley. Zamiloval jsem se do automobilového designu a měl jsem to štěstí, že jsem v autech najezdil spoustu příjemných a radostných kilometrů. Pro mě to nebyly symboly společenského postavení, ale prostě úžasné předměty, které se mají co nejvíce používat.

Rodiče měli pořád co na práci a otce jsem moc nevidal, protože v jednom kuse pracoval. O víkendech se proto o mě často starali strýc Jim a teta Florrie. Sami děti neměli, protože se vzali až v pozdním věku. Brávali mě na výlety na své sajdkáře BSA, teta Florrie seděla za řidičem a já v postranním vozíku. Pokaždé jsme spolu prožili pár úžasných dní. Brali mě rádi třeba na pikniky do ZOO v Dudley

a na místa jako Lickey Hills Country Park a The Malverns. Na výlety jsem se vždycky těšil a na časy s Jímem a Florrie vzpomínám s láskou. Byli to úžasní lidé, vpravdě staromódní. Vedli prostý každodenní život, bydleli v malém bytě v obzvláště chudé části Birminghamu. Byli to obětaví a srdeční lidé, kteří většinu svého volného času věnovali tomu, aby mě zabavili.

Táta za války ze všech sil vyráběl důležité strojní součástky. Nakonec musel továrnu prodat. Dělal tam ale dál, jako předák pro nové majitele. Jeho bratr, strýc Marius, který byl původně jeho podnikatelským partnerem, pak koupil rozsáhlý obchod s železářským zbožím. I ten ale nakonec také zkrachoval.

V té době jsem chodil na King's Norton Grammar School, která nebyla jako vzdělávací ústav zrovna nejlepší; naopak to tam bylo docela drsné. Jezdil jsem autobusem číslo 11, který objížděl celý Birmingham (o mnoho let později mě v tomhle autobuse vyfotili pro článek v časopise). Škola byla tak mizerná, že jsem nakonec dosáhl na dobré známky úplně automaticky. Ocitl jsem se tak mezi premianty třídy. To se mi hodilo!

Otec celé dny bez ustání pracoval, takže domácnost vedla máma. Sestra Jeanne ani já jsme o rodinných financích nic nevěděli, až nám jednoho dne rodiče oznámili, že prodávají dům a kupují obchod s dámským oblečením v Shirley na předměstí Birminghamu. Máma ho měla vést.

Ulicí Sarehole Road jsme si zamilovali, připadalo nám to tam skvěle venkovské – hned vedle byla pole, kterými protékala řeka Cole, a v zahradě jsme měli rybníčky. Často jsme do nich spadli mezi žabí vejíčka, pulce a čolky. Veškerý ten rybníční život nás asi fascinoval, protože si na něj jasně pamatuji. Měl jsem dokonce ve sklenici s trávou a salátem jako mazlíčka slepýše. Jednou jsem usoudil, že slepýš potřebuje společnost, a tak jsem mu dal do sklenice slimáka. O pár dní později slepýš slimáka sežral. Byl jsem zdrcený.

To byl náš rodinný dům, kde jsme prožili dětství včetně spalniček, kožních infekcí, planých neštovic, požárů komína a Vánoc. Každou

U jezera Trnwy v Powysu, kde cvičili ve svých bombardérech Lancaster Dam Busters

Na dovolené v Saundersfootu ve Walesu

středu rodiče vařili dršťky s cibulí a bylo to cítit po celé ulici. Samozřejmě jsem to odmítal jíst, stejně jako vařené skopové, králičí guláš a chrupavky. Šlo o pochybné pochoutky, ale pořád to byl domov.

Obchod nám změnil život. Bydleli jsme v bytě nad ním. Rodiče spali za závěsem v obýváku, abychom se sestrou mohli mít každý svůj pokoj.

Přestoupili jsme do jiných škol. Díky svým úspěchům na King's Norton Grammar jsem se dostal na Tudor Grange v Solihullu, mnohem vybranější a přísnější školu. Opakovaně jsem byl cílem tělesných trestů pochybného agresivního zástupce ředitele. Trestal mě i sám pan Mundy, ředitel. Šlo o tak závažné prohřešky jako zapomenutá kravata nebo nevypracovaný domácí úkol! Týden co týden čekalo žáky jako trest za drobná pochybení běhání. Vypadá to, že jsem běhal každý týden!

Byl to školní systém, ve kterém vás považovali za bezcenné, pokud jste nehráli kriket nebo ragby; sportovní výuka byla zaměřena na elitu a my ostatní jsme museli běhat po hřišti a vykonávat jiné podřadné činnosti. Nakonec jsem s kamarády objevil místo pod školním pódiem, kam jsme se mohli schovat a místo tělocviku kouřit – a nikdo nás nepostrádal!

Samoučelná disciplína a nudné metody výuky mě od akademické sféry odrazovaly. Zahnal mě do vlastní ulity.

Jako čtrnáctiletý jsem trpěl neskutečnou plachostí. Bylo to hrozné – při pohledu na dívky nebo v jejich blízkosti jsem celý ztuhnul. Když jsem s nimi měl mluvit, proměnil jsem se v třesoucí se hromádku nervů.

Obával jsem se, že nemám šanci si najít holku, dokonce jsem si objednal poštou kurz „Jak se přestat červenat“, který inzerovali v novinách a který mi pak přišel domů v obyčejné hnědé obálce. Byly tam průpovídky, které se měly večer před spaním a ráno opakovat. Když jsem zhasnul, přeříkával jsem si v posteli mantry z brožury: *Nečervenám se, zokrát; nejsem nervózní, zokrát; dokážu mluvit s kýmkoli, zokrát.*

Nefungovalo to.

První kapela

Snem a únikem pro mě byly chvíle v mládežnickém klubu. Mohl jsem se schovat v koutě a fantazírovat, že jsem kytarista, který nemusí prožívat muka při žádosti o tanec, protože je na pódiu.

Ano! Do tohoto musím jít!

Ve 14 letech jsem, jako většina kluků, o finanční situaci své rodiny patrně nepřemýšlel. Měl jsem prakticky všechno, co jsem potřeboval: kolo, oblečení a občas komiksy. Poprvé jsem si naši situaci uvědomil, když jsem potřeboval do školy na kriket flanelové kalhoty. Všechny ostatní děti v mém ročníku je měly – elegantní, přiléhavé,

zářivě bílé a nové. Já jsem se musel spokojit se starými po tátovi. Byly pytlovitě, v pase moc široké, a taky moc dlouhé. Ve škole se mi v jednom kuse smáli, a já pořád nechápal, proč nemám nové oblečení jako všichni ostatní.

Obchod v Solihullu nakonec zkrachoval a kamarád účetní tátovi poradil, aby nevyhlašoval bankrot, takže otce začal tížit dluh. Bylo to špatné rozhodnutí, protože několik let neměl na nic peníze.

O tom všem jsem neměl ponětí, ale cítil jsem zoufalou potřebu koupit si kytaru.

Abych si na ni vydělal, pracoval jsem v odporné rybárně a rozvážel noviny, a našetřil si pár drobných, což zdaleka nestačilo na koupi kytary. Když pak táta viděl moje odhodlání, podepsal smlouvu o splátkovém prodeji, abych si mohl koupit svou první elektrickou kytaru. Byl jsem nadšený, znamenalo to pro mě víc než cokoliv jiného!

Bral jsem lekce u místního učitele kytary, který o rockové hudbě nevěděl vůbec nic, ale bylo to to nejlepší, co jsem mohl udělat. Naučil jsem se hrát příšerné písničky jako „She'll Be Coming Round the Mountain When she Comes“. Kupoval jsem si desky Jerryho Lee Lewise, Little Richarda, Elvise Presleyho, kdykoli se ty vzácné skvosty dostaly do místního obchodu s deskami; byly to malé kapky radosti a já se na ně vrhal jako na zlatý prach.

Život na střední škole pro mě znamenal nutnost zůstat co nejvíc anonymní, držet se vzadu. Tyrani nutili slabší děti, aby jim dělaly domácí úkoly, aby jim nosily jídlo a uklízely. Samozřejmě je z maličkých důvodů také mlátili.

Mně se podařilo moc nevyčínat.

Jakmile jsem ale dostal kytaru, najednou jsem povýšil. Každý se na ni chtěl naučit hrát. Byl jsem najednou jiný a nedotknutelný, a to mi naprosto vyhovovalo. Míň jsem se věnoval práci a víc hrál na kytaru, založil jsem školní kapelu a život byl najednou fajn.

Vlastnit kytaru byla rozhodně paráda; umět na ni hrát bylo až na druhém místě.

V té době byla většina popové hudby instrumentální – The Shadows, The Ventures. Většina americké hudby byla nedostupná a desky s ní byly vzácné. Přitom britské verze – Cliff Richards, Billy Fury, Marty Wilde atd. – byly považovány za horší verze originálu, proto zdaleka nebyly tak populární.

Jakmile jsme založili školní kapelu a začali tyhle písničky hrát, stoupli jsme v ceně a dostali se na stejnou úroveň jako kapitán ragbyového týmu, jako nejrychlejší kriketový nadhazovač ve škole a jako Bip Pratt (opravdu se tak jmenoval), který dokázal uběhnout 100 metrů za zhruba 10 sekund! Táta se znovu zavázal ke splátkám, tentokrát na zesilovač, na monstrum z 50. let zvané Watkins/WEM Dominator. Zapojili jsme do něj celou kapelu. Aparát ale protestoval a strašně zkresloval zvuk!

Nakonec jsem potkal pár kamarádů, kteří také hráli rockovou hudbu, a založili jsme kapelu. Jmenovali jsme se Dwellers (Usedlíci). Název byl v souladu s trendem 60. let, kdy se dávala opravdu příšerná jména. Beatles a mnoho dalších liverpoolských kapel konečně hrálo super písničky a náš zpěvák, John Carter, předváděl směsici hitů z Top 20 spolu s několika levicovými americkými písničkami. Začali jsme hrát po Birminghamu. Středem pozornosti byl John, a to mi vyhovovalo. Byl jsem stále nepochopitelně plachý a většinu koncertů jsem strávil zády k publiku, s ruměncem ve tváři a vyděšený. Dodnes nechápu, jak jsem tuhle nerovnou bitvu s nervy vydržel. Asi jsem prostě to hraní miloval.

Myslím, že moji plachost přebilo odhodlání, díkybohu, a možná mi právě ta nejistota později zabránila stát se egocentrickým monstrem, jakým se stává mnoho hudebníků.

Měl jsem a dodnes mám pokorný respekt k privilegii vystupovat před publikem.

Ve všeobíjající naivitě těch raných let, kdy jsme všichni věřili, že máme to štěstí a jsme výjimeční, takže můžeme mít kapelu, jsem ale nade vše miloval hru na kytaru.

Below are extracts from your ledger account. Please return with your next remittance.

Article **Amp.**

Hire Purchase Price £ 161.12.6.

Payments Already Made £ 25.0.0.

Balance Due £ 136.12.6.

Payable by 24

Monthly Instalments of £ 5.13.10.

and one of £ : :

SPECIAL NOTICE.

1. Postal Orders, Money Orders, and Cheques should be crossed and made payable to "Associated Distributors."
2. Loose stamps will not be accepted.
3. The Company cannot accept responsibility for Remittances lost in the post.
4. Bank Notes and Coins must be registered.
5. The Reference Number shown on the front cover must be quoted on all correspondence.
6. Please remit payments promptly on the date noted below.

INSTALMENT MUST BE PAID ON 27th EACH MONTH

FIRST INSTALMENT DUE 27th Mar. 64 196

DATE	FOUO	AMT. PAID	BALANCE	REC'D BY	DATE	FOUO	AMT. PAID	BALANCE	REC'D BY
4.6.4	261	5 13 10	130 18 8		26.5	374	5 13 10	57 5 -	
5.5	364	5 13 10	125 4 10		19.7	570	5 13 10	45 11 2	
5.6	445	5 13 10	119 17 10		18.8	587	5 13 10	39 14 4	
5.7	530	5 13 10	113 17 2		8.9	638	5 13 10	34 3 6	
15.8	600	5 13 10	108 3 4		11.10	720	5 13 10	28 9 8	
11.9	694	5 13 10	102 9 6		12.11	784	5 13 10	22 15 10	
10.10	744	5 13 10	96 15 2		15.11	830	5 13 10	17 2 4	
11.11	838	5 13 10	91 1 10		21.12	903	5 13 10	11 8 2	
11.12	933	5 13 10	85 8 2		20.1	977	5 13 10	10 14 4	
12.1	1033	5 13 10	79 14 2		27.2	1044	5 13 10	-	
2.2	1133	5 13 10	74 4 4						
2.3	1233	5 13 10	68 6 6						
1/4	1333	5 13 10	62 12 8						
5	1433	5 13 10	56 10 10						

4 FEB 1964

Karta splátkového prodeje

No. 15412.

CO PY.

Name **L. B. Bane.**

Address **12, Lambrai Drive, Hall Green, Blam. 28**

Date	£	s.	d.	Sig.	Date	£	s.	d.	Sig.	Date	£	s.	d.	Sig.	Date	£	s.	d.	Sig.
Deposit	40	11	6	M															
2.6.65	12	7	10	M															
9.12.65	12	7	10	M															
8.3.65	6	3	11	M															
6.4.65	6	3	11	M															
16.6.65	6	3	11	M															
5.5.65	6	3	11	M															
25.5.65	6	3	11	M															
6.12.65	6	3	11	M															
20.7.65	6	3	11	M															
14.9.65	6	3	11	M															
2.1.9.65	31	16	6	M															
Balance	5			M															
PAID																			
W. B. BANKS,																			
100, PRINCE STREET, WESTWORTH																			
ESTD 1927																			
TOTAL																			

2.8.66

Karta splátkového prodeje – po zaplacení jsem dostal hezkou známku.

Beatles ve Velké Británii všem ostatním ukázali jak na to, a my se nábožně učili každou píseň, kterou napsali. Představa, že bychom se s nimi setkali, a dokonce s jedním z nich spolupracovali, se zdála nemožná a směšná – a přesto...!

Takže Dwellers – John Carter, Al Vaughan na basu, Tony Painter, náš rytmický kytarista, já, a různí bubeníci (což bylo už tehdy časté téma) – jsme nějakou dobu hráli v mládežnických klubech, na svatbách, narozeninových oslavách a v několika klubech.

V té době bylo prakticky neslychané, aby kapela nahrála desku; to obvykle přicházelo až poté, co kapela úspěšně odehrála několik koncertů – což je opak dnešní situace, kdy skupina svou hudbu nejprve nahraje, a až poté prodává projekt koncertního turné.

Mít desku bylo tedy vzdáleným snem, ale v roce 1962 se v Birminghamu konala soutěž, jejíž vítěz získal nahrávací smlouvu. Zúčastnily se jí téměř všechny kapely z Birminghamu, ale abychom se mohli kvalifikovat, museli jsme natočit demo s jednou originální písní.

Měl jsem hotovou akordovou sekvenci a několik dost hrozných textů, a z nich vznikla v birminghamském studiu Hollick and Taylor (dnes Grosvenor Road Studios) naše první nahrávka. Píseň se jmenovala „Can't Get You Out of My Mind“ a udělali jsme jenom šest acetátových desek.

Svůj výlisek mám dodnes jako připomínku, že jsme sice píseň předvedli čtyřem porotcům, ale soutěž nevyhráli. Svou další píseň jsem napsal až asi o 40 let později!

Krátce poté jsme se seznámili s Rayem Willetsem a jeho synem, který hrál na bicí. Ray se stal naším manažerem; toho musela mít každá začínající kapela. Naši sestavu jsme rozšířili také o Chrise Rodgera na saxofon a Brama Beerea na klávesy a vstoupili tak do okruhu birminghamských kapel, které se dostávaly do časopisů (*Brum Beat*). Zapojili jsme se do měsíční soutěže v bowlingu a naštěstí jsme měli stále víc a víc práce.

Naplánovali jsme si spoustu koncertů, i když jsme dál normálně chodili do školy, někdy jsme hráli každý víkend a párkrát i ve všední

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***A Trick of Memory***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.